

FLORIN IRIMIA

POVESTEA UNEI NOPTI DE IARNĂ

Ilustrații de Anca Smărăndache

CUPRINS

PROLOG	5
MAMA	9
MIRON	11
O PISICĂ TĂCUTĂ	15
FUGA	19
REVELAȚIA	22
SANCTUARUL	24
O REGĂSIRE PARȚIALĂ	28
O CONVERSAȚIE	31
ODIHNĂ	33
O UMBRĂ CA UN TĂCIUNE	35
O BIATĂ POTAIE	37
AJUTOR	40
SĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ (PARTEA ÎNTÂI)	43
SĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ (PARTEA A DOUA)	48

TOȚI TREI	53
DISCUȚIE	55
O PRIVIRE ÎN URMĂ	58
UN VIS	60
CASA SCĂRILOR	62
AFIȘE, AFIȘE	65
REGĂSIREA	68
O „DEZMIERDARE“	71
EXCURSIA	73
INTRUSA	75
PRIMA ZI LA ȚARĂ	78
AMINTIRI	79
VULPEA	83
UN DRAM DE CURIOSITATE	87
UN PIC DE CURAJ	89
ANDREI	91
UN STROP DE SPERANȚĂ	93
ÎNTOARCEREA	95
EPILOG. UN AN MAI TÂRZIU	97

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Redactare: Ana Alfianu
Tehnoredactare și copertă: Andreea Dobreci
Corectură: Iustina Croitoru

Tipărit la Bookart Printing

© HUMANITAS, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Irimia, Florin
Povestea unei nopți de iarnă / Florin Irimia;
il. de Anca Smărăndache. – București: Humanitas, 2025
ISBN 978-973-50-8995-5
I. Smărăndache, Anca (il.)
821.135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

PROLOG

Se apropia noaptea magică din calendar. Ningea de câteva ore peste oraș, și fulgii, care la început se-mprăștiaseră care-ncotro pe asfalt, se așezaseră între timp într-un strat uniform și consistent de zăpadă. La ferestrele blocurilor din cartier, luminițele de Crăciun pâlpâiau într-o sumedenie de culori, fiecare făcându-i complice cu ochiul celeilalte. Aerul se curățase de zgomotele infernale de tobe ale colindătorilor. Era aproape liniște, doar în depărtare se mai auzea din când în când explozia vreunei petarde.

Dacă cineva s-ar fi uitat pe geam în momentul acela, și cu siguranță au fost ochi care s-o facă, cel mai probabil n-ar fi remarcat silueta unui bărbat care se-ndrepta grăbit spre tomberoane. Până la urmă, de ce ar fi remarcat-o? Cine stă la fereastră într-o noapte magică de decembrie, în noaptea de Ajun mai precis, ca să se zgâiască tocmai la oamenii care vin să-și arunce sacul de gunoi la tomberon? Probabil că nimeni. Cel mult, dacă l-ar fi văzut, și nu în

adevăratul înțeles al cuvântului, fiindcă o otheadă nu-n-seamnă propriu-zis a vedea, ar fi ales să-l ignore: o atare imagine, normală poate în orice altă zi, devine nepotrivită în asemenea clipe, aproape o insultă la adresa solemnității momentului. Tocmai pe asta se baza și bărbatul. Cu o mișcare scurtă, din încheietură, aruncă sacul de gunoi înspre pubelă, după care, fără să-l mai preocupe dacă mingea de gunoi intră sau nu pe gura căscată ca un O a tomberonului, puse jos ceea ce părea a fi o cutie de pantofi. Pentru o secundă, două, păru că ezită, ca și cum n-ar fi fost sigur dacă face bine ce face, apoi se-ntoarse pe călcâie și, cu același mers grăbit, o luă înapoi de unde venise. Dacă ninsoarea avea s-o țină așa toată noaptea, cutia și tot ce se mai găsea pe acolo, pungi de gunoi, sticle de plastic, cartoane și tot felul de alte deșeuri, aveau să fie acoperite de un strat gros de zăpadă. Aceasta, de fapt, fusese și ideea.

Și dacă, la o adică, niște ochi scrutători și insensibili la frumusețea imaculată a iernii, la zăpada care strălucea de parcă fiecare fulg ar fi conținut un bob de diamant în el, la luminițele multicolore de Crăciun, care pâlpâiau cu vădită mulțumire de sine, și așa mai departe, ei bine dacă acești ochi reci, mai reci decât gerul și mai insensibili decât un deget degerat, l-ar fi văzut totuși pe bărbat, în mod sigur n-ar fi remarcat șobolanul care se apropiase precaut de cutie la doar câteva clipe după plecarea acestuia, de-ai fi zis că fusese martor la întreaga scenă. Miroși mai întâi cutia, apoi, cu pași siguri, se urcă pe ea și începu s-o roadă, de parcă n-ar fi văzut mâncare de o săptămână. Asta, dacă nu cumva era mai interesat de conținutul cutiei și, rozând cartonul, voia să înlătore un obstacol. După câteva minute se opri, ca și cum ar fi vrut să-și tragă sufletul, dar de fapt terminase. Își băgă capul prin spărtura pe care o făcuse și analiză conținutul cutiei.

— Așa cum am bănuit, spuse șobolanul mai mult pentru sine, trăgând pe nări mirosul dinăuntru, care nu putea decât să-i confirme ceea ce vedea cu ochii. Doi pui de pisică!

Într-adevăr, nu greșea. În cutia de pantofi stăteau ghemuiți unul într-altul doi pui de pisică abia născuți. Cu ochii lipiți, cufundați adânc în hrubele somnului lor pisicesc, visau că beau lapte, căci boticurile li se mișcau la unison, țocăind ritmic și sacadat. Undeva, probabil nu foarte departe, cea care ar fi trebuit să-i hrănească îi căuta îndurerată. Sau poate nici măcar asta. Poate că, în momentul de față, singurii în viață erau doar puii. Șobolanul îi privi lung. Era ceva hipnotic în felul în care stăteau îndesați unul în celălalt, vișând o lume perfectă. Dar curând aveau să se trezească din vis ca să constate... Ce? Că mama lor îi părăsise? Că fuseseră abandonati? Ce avea să le treacă prin căpșoarele acelea fragile?

Cu mulți ani în urmă, când era mic, poate nu chiar atât de mic precum cei doi, dar mic totuși, tatăl lui îl duse să facă cunoștință cu gheața. Un țurțur uriaș atârna de marginea unui balcon și, fix când treceau prin dreptul lui, sloiul se desprinsese și căzuse la pământ, sfărâmându-se în sute de cioburi. Parcă știuse bătrânul ce știuse! Asta dacă nu cumva, se gândise el în anii care urmaseră, nu fusese decât o coincidență pe care bătrânul o speculase abil. Se oprise înmărmurit, de groază mai întâi, apoi fascinat de imaginea chipului lui care se oglindea într-un ciob. „Gustă!“, îi spusese tatăl lui, invitându-l să atingă cu limba o bucată de gheață. „Și apoi ferește-te de ea toată viața! Este o grozăvie cu care nu vrei să ai treabă.“

„Treabă!“ își spusese atunci șobolanul, și cuvântul, ca și cum ar fi fost o poțiune magică pe care o dăduse pe gât, îl scoase din transă. Trebuia să se apuce de treabă. Avea să fie o noapte lungă!

MAMA

In urmă cu câteva ore, când pisica Ursula se pregătea să nască, habar n-avea că destinul ei de mamă va fi atât de greu încercat, atât de curând.

Se agită puțin când înțelege că i-a venit sorocul, își caută un loc mai ferit în debara, unde mămica ei îi pregătise pătuțul, miorlăi de câteva ori, fără însă ca nimeni, mămica ei mai exact, să vină s-o mângâie și să-i spună o vorbă bună. Apoi, de voie, de nevoie, se retrase acolo ca să facă ce era de făcut.

Se trânti pe-o parte și, cu un pic de efort, semnalat printr-un mieunat gros care o luă și pe ea prin surprindere, eliberă un săculeț umed, transparent, plin cu ceva. Se repezi la el și începu să-l lingă, și imediat săculețul se sparse, dezvăluind un boț de blăniță umedă cu piciorușe mici și subțiri ca niște cornițe de melc. Boțul avea fix culorile ei, alb cu pete negre, ca o văcuță Holstein. Apoi, după încă vreo cincisprezece minute, mai eliberă un săculeț, cu o membrană atât de

subțire, încât nici nu mai fu nevoie să facă ea ceva, căci se sparse singură, ca un balon de săpun!

Dar, tocmai când începea să se lase în voia valului de fericire care o cuprinsese, în debara intră el. Nu-i plăcuse niciodată de el și nu înțelegea cum putea mămicii ei să-i placă. Și mai ales nu putea să înțeleagă cum de mămica ei plecase de lângă ea tocmai azi, într-un moment atât de delicat și de important pentru ea! Nu fuseseră ele împreună mereu? De ce tocmai azi, când...? Dar el îi întrerupse șirul gândurilor. Mai precis mâna lui care coborî din înalt și, cu degetele acelea păroase, apucă cele două boțișoare de blană și le luă de lângă ea fără să-i adreseze niciun cuvânt.

Ursula împietri. Ce se întâmpla? Iar ea de ce nu reacționase deloc? De ce nu dăduse cu gheara? De ce nu-l mușcase? Năuceala însă nu dură mult, căci starea de fericire fu înlocuită de apriga adrenalină, un râu involburat în care trebuia acum să înoate. Dintr-odată se simțea de parcă n-ar mai fi avut blană, de parcă îi fusese smulsă fir cu fir, lăsând-o expusă, vulnerabilă și confuză. Unde îi dusesese el puii? Și de ce? O nedreptate uriașă fusese comisă! Un abuz! Și totul se petrecuse într-o fracțiune de secundă, atât de repede, că nici n-avusese timp să reacționeze. Asta o rodea cel mai mult! Dar acum trebuia să facă ceva. „Nu, Ursula“, se corectă singură. „Nu ceva. Orice.“ Trebuia să facă *orice* ca să-i găsească și să-i aducă înapoi! Dar mai întâi trebuia să iasă din debara. El îi închisese ușa. Nu c-ar fi fost prima oară. Dar de data asta nu mai avea de gând să miaune ca să i se deschidă. De data asta trebuia să fie cât mai tăcută cu putință. Cât mai tăcută și cât mai vigilentă.